

ление на православнитѣ въ Турско народи. Единственитѣ българи членове на тоя съборъ, прѣдставителитѣ на Търново, Видинъ и Пловдивъ — пакъ Пловдивъ, Търново и Видинъ! — бѣха му подали, отъ страна на българския народъ, нѣкои искания, които, колкото скромни и умѣрени да се прѣдставляваха, бѣха още повече насърчили българитѣ и разсърдили гърцитѣ. И това насърчаване и тая сръдня въ Пловдивъ взеха много по-голъми размѣри, когато стана явно, че и новиятъ пловдивски владика, гъркътъ Паиси, и новиятъ пловдивски управителъ, Азизъ-паша, бѣха много добрѣ настроени къмъ българитѣ.

Минала бѣше вече, слѣдователно, епохата на най-черната неволя, когато, споредъ хубавитѣ думи на Мицкевича, единствениятъ героизъмъ на роба е робството. Настала бѣше ерата на нетърпѣнието. Нетърпѣливи станаха и пловдивскитѣ българи. Ободрени отъ първата си сполука съ Хрисанта, обнадеедени и отъ влиянието и вѣянето на врѣмето и отъ мѣстнитѣ условия, тѣ рѣшиха да бждатъ по-рѣшителни. Тѣ почнаха съ молба. Прѣзъ мартъ 1858 подадоха на гръцката Патриаршия едно прошение, съ което се молѣха, щото отъ шестѣхъ черкови вжтрѣ въ града, поне въ двѣ да се извършва богослужението по старо-български. На това прошение Патриаршията не благоволи да отговори. Неотговорени останаха тъй сжщо и другитѣ двѣ прошения отправени съ сжщата цѣль до Патриаршията, прѣзъ лѣтото на 1858 и прѣзъ есенъта на 1859. Патриархътъ мълчеше. И това негово мълчание можеше по скоро да отчае безпокойнитѣ тогава пловдивски българи, ако не крѣпѣше надеждата имъ пловдивскиятъ му прѣдставителъ, митрополитъ Паиси, съ нѣкои дребни залѣгвания на народното имъ честолюбие. Тѣй на 11 май 1858 по случай на празника на Св. Кирилъ и Методи, прѣосвещениятъ Паиси, придруженъ отъ единъ епископъ и шестима свещеници, отслужи Св. Литургия отчасти на старобългарски, въ черквата Св. Богородица. Но тия отстъпки, дължими изключително на пастирската грижливостъ на митрополита Паиси, бѣха изключения. Безправието бѣше правилото. И това постоянно безправие ставаше още по-отвратително слѣдъ непосредянитѣ отстъпки на прѣосвещения Паиси. Тоя достоенъ владика може-би да желаше да прави по-често волята на огромното болшинство отъ своето паство. Мжжъ просвѣтенъ